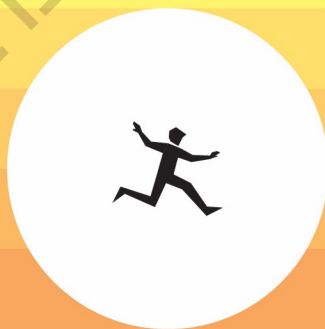

O₂

Never PLAY It SAFE

CHASE JARVIS
นัก สาครยุทธเดช แปะ

ไม่เสี่ยง
คือ
เสี่ยง
ที่สุด

ชีวิตนี้ไม่มีเซฟโซน เสี่ยงให้สุดใจ
สร้างชีวิตที่ใช้กว่าที่เคย

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	7
คำนิยม	8
อ่านส่วนนี้ก่อน	10
บทนำ	15
ไม้คานที่ 1 ความสนใจ สุดยอดพลังวิเศษ	35
ไม้คานที่ 2 เวลา มหัศจรรย์ของการอยู่กับปัจจุบัน	69
ไม้คานที่ 3 สัญชาตญาณ ศิลปะแห่งการไว้วางใจตนเอง	95
ไม้คานที่ 4 ข้อจำกัด จำกัดเพื่อฝึกฝนใหม่	121
ไม้คานที่ 5 การเล่น งานสำคัญที่สุดของเรา	143
ไม้คานที่ 6 ความล้มเหลว คุณสมบัติ ไม่ใช่ความบกพร่อง	169
ไม้คานที่ 7 การฝึกฝน ความสำเร็จทั้งร่ำรวยไว้เสมอ	204
บทสรุป ชีวิตที่ใช้ได้ดี	232
กิตติกรรมประกาศ	240
เกี่ยวกับผู้เขียน	244

คำนำสำนักพิมพ์

คุณพร้อมหรือยังที่จะลอกคราบชีวิตเดิมๆ ที่เขียนขึ้นโดยผู้อื่น และเริ่มต้นร่างชีวิตบทใหม่ด้วยมือของคุณเอง

ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด ไม่ใช่สูตรสำเร็จที่บอกให้คุณเดินตามรอยใคร แต่เป็นกระจกที่สะท้อนให้เห็นว่าอดีตไม่ได้มีอำนาจในการกำหนดตัวตนที่แท้จริงของคุณ และความกลัวที่คุณรู้สึกนั้นคือประตูบานแรกที่รอให้คุณก้าวผ่านไปสู่อะไรที่ดีที่สุดในชีวิต

ในหนังสือเล่มนี้ คุณจะได้พบกับประสบการณ์ส่วนตัวของผู้เขียน และเรื่องราวที่ทรงพลังของบุคคลต่างๆ ที่กล้าที่จะทำในสิ่งที่หัวใจเรียกร้อง ไม่ว่าจะเป็น Maya Angelou ที่ใช้การเขียนเป็นพิธีกรรมศักดิ์สิทธิ์ W. Kamau Bell ที่กระโดดลงสู่โลกตลกสดบนตลัฟฟ์ทั้งที่ใจยังหวาดกลัว หรือ Paul Ninson ช่างภาพผู้เริ่มจากศูนย์แต่กลายมาเป็นผู้สร้างอาณาจักรแห่งความรู้ในแอฟริกา รวมถึงหลักการสำคัญในการปลดปล่อยศักยภาพที่มีโดยเน้นย้ำว่าคุณสามารถควบคุมชีวิตได้มากกว่าที่คิด หนังสือเล่มนี้ไม่ได้บอกให้หลีกเลี่ยงความผิดพลาด แต่สนับสนุนให้เรียนรู้ที่จะเชื่อมั่นในตนเองและกลับสู่ธรรมชาติที่แท้จริงของคุณ เรื่องราวเหล่านี้จะทำหน้าที่เป็นเพียงตัวอย่างที่จุดประกายให้คุณเชื่อมั่นในจินตนาการและเครื่องมืออันล้ำค่าที่มีอยู่ในตัวอยู่แล้ว

ความจริงแล้วชีวิตคือการเดินทางที่เราต้องแข่งกับตัวเอง และการกล้าเสี่ยง คือการเดินทางจากภายในสู่ภายนอก หากคุณพร้อมที่จะเข้าใจความหมายของการ "ทำ" เพื่อที่จะ "เป็น" แล้ว หนังสือเล่มนี้คือคู่มือที่จะผลักดันคุณให้กล้าที่จะเริ่มต้น "เขียนฉบับร่างใหม่" ของชีวิตได้ตั้งแต่วันนี้

อย่ารอให้พร้อม แต่จงกล้าที่จะเริ่ม เพราะชีวิตที่แท้จริงเริ่มต้นเมื่อคุณกล้าที่จะเสี่ยง

สำนักพิมพ์ O₂

คำนิยม

"ใครก็ตามที่บอกคุณว่าเส้นทาง 'ไม่เสี่ยง' คือเส้นทางที่ดีกว่า แสดงว่าผู้นั้นไม่เข้าใจว่าชีวิตดำเนินไปอย่างไร โชคดีที่เชส จาร์วิสเข้าใจถูก และหนังสือ 'ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด' ก็เป็นแบบอย่างเรียบง่ายยิ่งในการดึงความคิดสร้างสรรค์และพลังส่วนบุคคลของเรากลับคืนมา"

— โรเบิร์ต กรีน

ผู้เขียน อำนาจ กฎทอง 48 ประการของการสร้างอำนาจ
(The 48 Laws of Power)

"หนังสือเล่มนี้เป็นเข็มทิศทรงพลังเพื่อรับมือความเสี่ยงและเป็นความคิดสร้างสรรค์ในทุกแง่มุมของชีวิต เชสแสดงให้เห็นว่าจะก้าวออกจากเขตปลอดภัยและเปลี่ยนเป็นคนแบบที่ควรเป็นได้อย่างไร"

— โซเฟีย อโมรุโซ

ผู้ประกอบการรายใหญ่และผู้เขียน เกิร์ลบอส (Girlboss)
หนังสือขายดีของ นิวยอร์กไทมส์

"เชื่อมั่นในตัวเอง ไม่มีใครทำสิ่งนั้นแทนคุณได้ เชส จาร์วิสเป็นผู้สร้างเวทมนตร์ ถักทอความเป็นไปได้ และหนังสือเล่มนี้ไขอนาคตให้คุณได้ หากคุณยอมให้มันเกิดขึ้น"

— เชธ โกดิน

ผู้เขียน บทเพลงแห่งความสำคัญ (The Song of Significance)

"ทุกอย่างซึ่งเราทุกคนต้องการในชีวิต ไม่ว่าจะเป็นความสำเร็จ ความสมหวัง อีสราภาพ ความสุข ล้วนอยู่อีกด้านของความกลัว และไม่มีใครช่วยให้เราเอาชนะสิ่งเหล่านี้ได้เร็วเท่ากับที่เซส จารวิสของผมช่วยไว้ในหนังสือเล่มนี้"

— เคย์มอนด์ จอห์น

ประธานกรรมการบริหารชาร์กกรุ๊ป (Shark Group)

ประธานกรรมการบริหารและผู้ก่อตั้งฟุบู (FUBU)

และหนึ่งในฉลามแห่งรายการโทรทัศน์ชาร์กแทงก์ของสถานีเอบีซี

"เซส จารวิสเป็นหนึ่งในผู้ช่วยอย่างแท้จริง ด้วยการพูดตรงไปตรงมาและข้อสัตย์ในสิ่งที่ต้องทำเพื่อให้ชีวิตอย่างสร้างสรรค์ ผมได้แรงบันดาลใจมากมายจากเขาตลอดหลายปีที่ผ่านมา และคุณก็จะได้เช่นกัน"

— ออสติน คลีออน

ศิลปินและผู้เขียน ขโมยให้ได้อย่างศิลปิน (Steal Like an Artist)

"การสร้างชีวิตที่คุณรักไม่ใช่เรื่องบังเอิญ แต่เป็นกระบวนการ มีเพียงไม่กี่คนที่รู้เรื่องนี้เหมือนเซส จารวิส และ ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด คือแผนที่นำทาง"

— แกรี เวย์เนอร์ฮีด

ผู้ประกอบการรายใหญ่ ประธานบริษัทเวย์เนอร์เอ็กซ์ (VaynerX)

ประธานกรรมการบริหารของบริษัทเวย์เนอร์มีเดีย (VaynerMedia)

ประธานกรรมการบริหารของบริษัทวีเฟรนด์ (VeeFriends)

และผู้เขียนหนังสือขายดีติดอันดับของ นิวยอร์กไทมส์ ถึง 5 ครั้ง

อ่านส่วนนี้ก่อน

ความปลอดภัยเป็นแค่เรื่องชั่วคราว ไม่มีอยู่ในธรรมชาติ และมนุษย์ทุกคนก็ไม่เคยเจอกับความปลอดภัยด้วย การเสี่ยงอันตรายไม่ได้ปลอดภัยมากไปกว่าการเผชิญหน้าโดยตรงในระยะยาว ชีวิตคือการผจญภัยอันกล้าหาญ ไม่อย่างนั้นก็คือการไม่ทำอะไรเลย

— เฮเลน เคลเลอร์

ความปลอดภัยเป็นเพียงภาพลวงตา

ความปลอดภัยไม่มีอยู่จริงในธรรมชาติ แล้วทำไมเราจึงแสวงหามัน ทำไมเราจึงเชื่อว่าความปลอดภัยจำเป็นต่อชีวิตที่ดีขณะที่ความจริงนั้น การแสวงหาความปลอดภัยนี้แหละที่ทำให้เราไม่มีชีวิตชีวา

ลองสังเกตในใจคุณสักครู่หนึ่ง คิดถึงจิตใจที่คุณมี สมอที่คุณใช้และร่างกายซึ่งเกิดมาพร้อมคุณ หัวใจเต้นอยู่นอกของคุณภายใต้ผลิตภัณฑ์ต่างๆ และชั้นต่างๆ ของทุกสิ่งซึ่งโลกนี้วางทับถมคุณ...รวมถึงสิ่งที่คุณวางทับถมตัวเอง ลองคิดดู

ลึกๆ แล้วคุณเชื่อจริงๆ หรือว่าคุณถูกสร้างมาให้ใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยง เพื่ออยู่ในกรอบเล็กๆ ซึ่งคนอื่นกำหนดไว้

ไม่เลย ลึกๆ แล้วคุณรู้ว่ามีสิ่งทั้งนั้น อย่างนั้นแล้วทำไมไม่ลองพุ่งชนดูสักตั้ง

คุณถูกสร้างมาให้กระตือรือร้น คุณถูกสร้างมาเพื่อการทำลาย เพื่อการเปลี่ยนแปลง เพื่อการเติบโต คุณถูกสร้างมาเพื่อการเดินทางอันดุเดือด

รำรวย มีชีวิตชีวา จริงใจ รักใคร่ และน่าหลงใหล ไม่ใช่เพื่อความปลอดภัยอะไรมัน

เมื่อผมพูดว่าความปลอดภัย ผมไม่ได้หมายถึงเข็มขัดนิรภัยหรือครีมกันแดด ผมไม่ได้หมายถึงความเสี่ยงที่คำนวณไว้แล้วหรือการป้องกันข้อเสียของคุณ และผมไม่ได้หมายถึงความปลอดภัยส่วนบุคคลและอารมณ์ ซึ่งทั้งสองอย่างนี้จำเป็นต่ออิสรภาพและความเป็นอยู่อันดีของเรา การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงซึ่งผมกำลังพูดถึงนั้นทำให้คนส่วนใหญ่ใช้ชีวิตได้เพียงเศษเสี้ยวของศักยภาพของตนเท่านั้น เป็นการเล่นแบบเหาะเหายะ เป็นการพึ่งเสียงในหัวของคุณซึ่งบอกว่า "คิดว่าตัวเองเป็นใครหรือ ถึงอยากได้อะไรมากกว่านี้" บางครั้งก็เป็นการซ่อนตัวตนที่แท้จริงอย่างแนบเนียน และบางครั้งก็เป็นการเพิกเฉยอย่างโจ่งแจ้งว่าคุณเป็นใครกันแน่ ซึ่งเท่ากับว่าคุณกำลังจำกัดศักยภาพอันยิ่งใหญ่ของตัวเอง นั่นคือสิ่งที่ทำให้คุณจมปลักอยู่ที่เดิมและทรยศต่อตัวเองซ้ำแล้วซ้ำเล่า ไม่ว่าคุณจะรู้สึกว่าการนั้นยิ่งใหญ่หรือเล็กน้อยแค่ไหนก็ตาม

การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงก็เหมือนกับการที่คุณยอมทำงานที่พอใช้ได้ หรือแย่กว่านั้นคือหลีกเลี่ยงงานในฝัน ละเลยจุดมุ่งหมายแท้จริง และไม่กล้าใช้ความคิดสร้างสรรค์ของคุณ เพราะกลัวว่าคนอื่นจะมองว่าคุณไม่มีเหตุผล หรือกลัวว่าสิ่งที่คุณสร้างขึ้นจะไม่มีคุณค่า

การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงในความสัมพันธ์ก็เหมือนการยอมให้คนไม่เหมาะสมเข้ามาครอบครองเวลาและพื้นที่ของคุณไปหมด และไม่เคยเชื่อมต่อกับคนดีๆ ผู้คอยช่วยเหลือและท้าทายคุณเลย

การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงคือการทำตามๆ กันไปโดยไม่มีเหตุผลอะไรพิเศษ นอกเสียจากว่า**เส้นทางที่คนส่วนใหญ่ทำกันจนชินนั้นดูน่าสนใจ และรู้สึกว่ายากกว่า** เพราะมันกลายเป็นเรื่องธรรมดาไปแล้ว ทั้งที่จริงๆ แล้วอาจจะไม่ได้มีเหตุผลอะไรมารองรับเลยก็ได้

การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงกับเรื่องความรักก็เหมือนกับการที่คุณไม่เคย
เปิดใจ ไม่เสี่ยงต่อการถูกปฏิเสธ และพลาดโอกาสในการได้รับความรักที่คุณ
คู่ควร

การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงในแง่มืดก็เหมือนกับว่าคุณไม่เคยกล้าหาญ
พอที่จะยืนขึ้นและแสดงให้คนอื่นเห็นว่าจริงๆ แล้วคุณเป็นใคร

ในที่สุดแล้ว การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงเป็นเรื่องของความกลัว และความ
กลัวนั้นถูกปรับให้เหมาะสมเพื่อการเอาตัวรอดเท่านั้น ไม่ใช่เพื่อ
ความคิดสร้างสรรค์ ความสุข ความเบิกบาน ความสัมพันธ์ ความสามัคคี
ความสมหวัง หรือของขวัญใดที่คุณต้องให้หรือรับในชีวิตนี้

เพราะความจริงคือสิ่งที่ดีที่สุดในชีวิตนั้นอยู่แค่ฝั่งตรงข้ามของเขต
ปลอดภัยของคุณนั่นเอง โลกจะเหวี่ยงลูกโค้งมาให้คุณจนกว่าคุณจะเรียนรู้
การตีมันให้ได้...หรือไม่ก็เลิกเล่น แล้วเก็บไม้ตีกลับบ้านไปเลย โลกไม่สามารถ
"ให้" อะไรกับคุณได้ มันทำได้แค่ทำลายคุณเท่านั้น ส่วนคุณจะพยายามเผชิญ
กับความท้าทายเหล่านั้น ร่วมเล่นไปกับเกมแห่งการค้นพบแล้วค้นพบอีก
หรือไม่นั้นก็ขึ้นอยู่กับคุณ จุดอ่อนของคุณคือข้อดี เพราะเป็นสิ่งซึ่งให้ออกาส
คุณได้เติบโตและกล้าหาญ

ตลอดการเดินทาง คุณอาจจะหลงลืมสิ่งนี้ไป การโกหกตัวเองมานาน
หลายสิบปีเกี่ยวกับสิ่งที่คุณต้องการจริงๆ การทำตัวเสแสร้งเพื่อหลีกเลี่ยง
ปัญหาและความกลัว และความวิตกกังวลสามารถทำให้คุณเป็นแบบนั้นได้
หรือคุณอาจจะลืมไปเลยด้วยซ้ำว่าสิ่งที่ตรงกันข้ามกับการใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยง
ไม่ใช่การเสี่ยงโดยไม่มีรางวัล แต่มันคืออิสรภาพ

มันคือการสร้างเกมที่สุดยอดในช่วงเวลาหนึ่ง แล้วก็เล่นเกมนั้นใน
ช่วงเวลาถัดไป มันคือศักยภาพที่ไร้ขีดจำกัด และมันคือการเติมพันทับ
ตัวคุณเอง

การค้นหาคำเปลี่ยนแปลงและความไม่สบายใจนั้นอาจจะดูน่ากลัวในตอนแรกถ้าคุณไม่มีเครื่องมือที่ถูกต้องและไม่ได้รับการฝึกฝนที่เหมาะสมจนกว่าคุณจะสามารถได้อีกครั้งว่า หรือที่จริงคือจำได้ว่า เครื่องมือที่คุณต้องการนั้นอยู่ในตัวคุณแล้วโดยธรรมชาติ ไม่ว่าคุณจะมีมองเห็นมันหรือไม่ก็ตาม แต่แก่นแท้ของคุณนั้นมีความกล้าหาญ ทรงพลัง และมีความคิดสร้างสรรค์อย่างเหลือเชื่อ เพราะในที่สุดแล้วคุณก็ผ่านมาจนถึงจุดนี้ได้ไม่ใช่หรือ

ดังนั้นภารกิจเร่งด่วนที่สุดของคุณคือการขุดคุ้ยสิ่งเหล่านั้นที่ถูกฝังลึกอยู่ในภายในตัวคุณออกมา และเรียนรู้ที่จะใช้เครื่องมือเหล่านั้นอีกครั้ง เพราะคุณมีอำนาจเหนือประสบการณ์ชีวิตของคุณมากกว่าที่คุณคิด ภารกิจของคุณเป็นเพียงการค้นพบวิธีใช้เครื่องมือเหล่านั้นอีกครั้ง

คุณไม่จำเป็นต้องเริ่มการปฏิวัติ ไม่จำเป็นต้องลาออกจากงานย้ายประเทศ หาเพื่อนใหม่ หรือทำลายชีวิตตัวเอง (หรือบางทีคุณอาจจะทำได้ ขึ้นอยู่กับคุณ) แต่ในการสร้างชีวิตซึ่งคุณต้องการ คุณต้องเลือกระหว่างความธรรมดาสามัญกับความเป็นเลิศ ระหว่างสิ่งที่คนอื่นอยากให้คุณและสิ่งที่คุณอยากให้ตัวเอง ระหว่างการเติมเต็มศักยภาพของตัวเองและหวังว่าสิ่งที่你做อยู่ตอนนี้จะเพียงพอ ระหว่างการใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงและการใช้ชีวิตในแบบของคุณเอง หนังสือเล่มนี้เป็นเรื่องเกี่ยวกับวิธีเอาชนะสิ่งต่างๆ ซึ่งเคยควบคุมคุณในอดีต และสร้างชีวิตที่คุณรัก นี่คือการกระทำอันสร้างสรรค์ขั้นสูงสุด

หากคุณลังเลใจขณะอ่านข้อความนี้ไม่ต้องกังวล ผมไม่โทษคุณ แต่ควรพิจารณาถึงสาเหตุซึ่งอาจเกิดขึ้น ชาวดีก็คือเราไม่จำเป็นต้องค้นหาคำตอบให้ไกลกว่าทำไม

ความสนใจของคุณถูกดึงไปหมดแล้ว

เวลาไม่เคยพอ

คุณถูกสอนให้สงสัยในตัวเองและเพิกเฉยต่อสัญชาตญาณของคุณ

ข้อจำกัดต่างๆ คอยอุดหนุนคุณไว้เสมอ การเล่นคือสิ่งรองจากการทำงานเสมอ
คุณกลัวล้มเหลว
และไม่มีใครเคยสอนคุณว่าจะทำสิ่งที่รักให้เป็นส่วนหนึ่งในชีวิตประจำวัน
ได้อย่างไร

จนกระทั่งตอนนี้ คุณได้เริ่มต้นเส้นทางใหม่แล้ว เมื่อคุณหยิบหนังสือ
เล่มนี้ขึ้นมา เนื้อหาเหล่านี้มีไว้สำหรับคุณ

ตัวอย่าง

บทนำ

Never Play It Safe (ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด) เป็นเรื่องเกี่ยวกับการใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญและเข้าใจเครื่องมือที่อยู่ภายในตัวคุณมาตั้งแต่แรกไม่ว่าคุณจะอยู่ที่ใดก็ตาม เป็นสิ่งที่คุณได้มา ดึงมา หรือรักษาพลังอำนาจเหนือความกลัวอันปรากฏขึ้นในชีวิตคุณได้ หนังสือเล่มนี้ไม่ได้มีเนื้อหาเกี่ยวกับการหลีกเลี่ยงข้อผิดพลาดหรือทำให้ชีวิตคุณ "สมบูรณ์แบบ" แต่เป็นการเรียนรู้การไว้ใจตนเองและกลับไปสู่ธรรมชาติอันแท้จริงของคุณซ้ำแล้วซ้ำอีกแบบที่เร็วขึ้นและเจ๋งยวฉลาดขึ้นกว่าครั้งก่อนๆ กระบวนการนี้เป็นการกระทำสร้างสรรค์ขั้นสูงสุดสำหรับมนุษย์ ไม่มีกฎใดๆ มีเพียงประสบการณ์ที่เรามีและบทเรียนซึ่งเรานำมาจากการเตือนตัวเองว่าเราเป็นใครและแบ่งปันเรื่องราวของเรากับคนอื่นและเพื่อคนอื่น

การหลีกเลี่ยงความรับผิดชอบไม่ว่าเราจะอยู่ในจุดใดในชีวิตนั้นเป็นเรื่องง่าย แต่การใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงนั้นแท้จริงแล้วเกี่ยวข้องกับสิ่งที่เราทำกับตัวเองมากกว่าสิ่งที่โลกทำกับเรา เราปกป้องดูแลตัวเองจนถึงจุดซึ่งทำร้ายความสุขและความเป็นอยู่อันดีของเรา เรายอมแพ้เพราะความคิดเรื่องความสำเร็จ ความสมหวัง ความถูกหรือผิดของสังคมไม่ตรงกับเรา หรือไม่ก็เราอยู่นิ่งเฉยไม่ทำอะไร ทั้งหมดนั้นไม่เกี่ยวข้องอะไรเลยกับความเป็นจริงหรือศักยภาพของเราในการสร้างชีวิตอันมีคั่งและสมบูรณ์แบบ บ่อยครั้งอาจเป็นเพียงเรื่องง่ายๆ แต่ลึกซึ้ง อย่างเช่นการขาดการตระหนักรู้และการรู้จักตัวเอง เปาลู กูเอลยู* เคยเขียนไว้ว่า "ทุกคนคุณจะมีความคิดชัดเจนว่าผู้อื่นควรใช้ชีวิตอย่างไร แต่ไม่มีใครรู้เรื่องชีวิตของตนเองเลย" คำพูดนี้จริงยิ่งกว่าจริง

* Paulo Coelho คือนักเขียนชาวบราซิลผู้มีชื่อเสียงระดับโลกโดยเฉพาะอย่างยิ่งผลงานที่โด่งดังที่สุดคือ *ขุมทรัพย์สุดปลายฝัน (The Alchemist)* ซึ่งมียอดขายหลายสิบล้านเล่มทั่วโลก และได้รับการแปลไปกว่า 80 ภาษา

การยอมรับสิ่งนี้บางครั้งเป็นเรื่องยาก แต่คำตอบของปัญหาของเรา ไม่ได้อยู่นอกตัวเรา เราต้องหันกลับมามองภายในตัวเองเพื่อหาทางแก้ไข ดังที่ ดร. นิโคล เลอเปรา* นักจิตวิทยาากล่าวไว้ว่าการปฏิวัตินั้นได้เกิดขึ้นแล้วในรูปแบบของคลื่นแห่งวิฤตวัยกลางคนที่เพิ่มมากขึ้นเรื่อยๆ เธอเห็นคนวัยยี่สิบ สามสิบ และสี่สิบ ผู้ใช้ชีวิตตามกฎและทำตามแผนซึ่งสังคมวางไว้ให้ตั้งคำถามว่า "นี่คือทั้งหมดของชีวิตแล้วหรือ"

นั่นคือส่วนที่น่าเศร้าของการใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยง เป็นสิ่งซึ่งแอบแฝงอยู่เหมือนสายลับสองหน้า เราไม่เคยแน่ใจว่าเราอ่อนแอหลงหรือไม่จนกว่าเราจะอ่อนแอลงชัดเจน

โลกแสดงให้เห็นภาพความ "ปกติ" แล้วเราก็เป็นผู้ลงมือทำร้ายตัวเอง ไม่ว่าจะเป็นอาชีพ ความสัมพันธ์ หรือความชอบอื่นๆ ในชีวิตซึ่งเราปรารถนาจริงๆ เราตกอยู่ในกับดักแห่งความธรรมดา สร้างพฤติกรรมที่ดูเหมือนไม่เป็นอันตราย แต่ทำลายตัวเองในที่สุดด้วยความละอาย ความกลัว ความรู้สึกผิด หรืออารมณ์อื่นๆ ซึ่งเรารู้สึกเมื่อไม่สามารถทำตามความคาดหวังของผู้อื่น และที่เลวร้ายกว่านั้นคือเราเริ่มบอกตัวเอง จนกระทั่งเชื่อไปแล้ว ไม่ว่าจะรู้ตัวหรือไม่ก็ตามว่าเราต้องการอะไรจากชีวิตจริงๆ และเราทำได้จริงๆ บ้าง ทุกครั้งที่เริ่มใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงอาจจุดเริ่มของการทรยศตัวเองเล็กๆ แต่ผลลัพธ์ที่ตามมานั้นใหญ่หลวง เหมือนกับนักสำรวจที่แค่เข็มทิศเพี้ยนไปนิดเดียวก็อาจทำให้หลงทางไปไกลเป็นพันไมล์จากบ้านได้เลย และแย่ไปกว่านั้น เรายังกังวลทุกวันว่าเราอยู่ที่ไหน ควรจะไปไหน เพราะโลกได้ปลุกฝังให้เราเป็นคนขี้กังวล

แล้วสิ่งดีๆ ที่ซ่อนอยู่หลังความกังวลพวกนี้คืออะไรนะหรือ มันก็แค่เรื่องเหลวไหลทั้งเพ ซึ่งเราสามารถเอาชนะมันได้ และเรายังสามารถแก้ไข

* Dr. Nicole LePera เป็นนักจิตวิทยาแบบองค์รวม (Holistic Psychologist) ที่เชื่อว่าสุขภาพจิตที่ดีเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับทุกคน เธอผสมผสานการฝึกอบรมแบบดั้งเดิมจาก Cornell University และ The New School เข้ากับแนวทางที่ให้ความสำคัญกับการเชื่อมโยงระหว่างจิตใจและร่างกาย เธอเป็นผู้ก่อตั้ง Mindful Healing Center และได้ขยายงานของเธอทางออนไลน์เพื่อสร้างแพลตฟอร์มในการสอนองค์ประกอบที่มีกฎเกณฑ์ข้ามของสุขภาพจิต

ความเสียหายที่เกิดขึ้นไปแล้วได้ด้วย ผมรู้เพราะผมเคยผ่านทั้งสองคมของดาบเล่มนี้มาเองแล้ว เป็นทั้งเหยื่อและผู้พิชิตในการใช้ชีวิตแบบไม่เสียดาย

การยอมรับอำนาจอย่างเต็มใจ

สัญญาณเริ่มปรากฏกับผมตอนเรียนชั้นประถมปีที่ 2 ถ้าให้เจาะจงเลยก็คือในชั้นเรียนของครูเคลลี่ ผมเป็นผู้ทำการ์ตูนรายสัปดาห์แบบเต็มภาคภูมิ ซึ่งได้ดีพิมพ์และขายในโรงเรียน มีตัวละครน่าคือไคลด์ ซึ่งดูเหมือนลูกผสมระหว่างชาวคอวตซ์* และผีจากเกมแพ็กแมน** แต่จุดหลักแหลมเหมือนการ फिल्ด ผมยังแสดงมายากลเป็นประจำ ทั้งกลไฟ ผ้าพันคอที่หายไป และหมวกทรงสูง และผมยังแสดงตลกแบบสแตนดาร์ดด้วย ซึ่งผมมักจะพูดติดตลกทั้งทำว่า "อะไรเอ่ย มีฟัน 52 ซี่และป้องกันสัตว์ประหลาดไว้ได้...คำตอบคือชิปกางเกงผมเอง" จริงๆ แล้วผมไม่รู้เลยว่ามุกตลกนั้นหมายถึงอะไร แต่ผมจำได้ชัดเจนว่าชอบที่เห็นผู้ใหญ่ได้ยินแล้วประหม่าและอึดอัดอย่างเห็นได้ชัด ดังนั้นคุณอาจบอกได้ว่าผมเป็นเด็กมีความคิดสร้างสรรค์ ประหลาด และมีความสุข ใช้ชีวิตตามเสียงของตัวเอง จนกระทั่งวันหนึ่งครูเคลลี่บอกผมว่าผมไม่ควรทำตามเสียงนั้น

เธอห้ามไม่ให้ผมขายหนังสือการ์ตูนของตัวเองเพราะมันเป็น "ธุรกิจ" ดังนั้นจึง "ไม่เหมาะสม" สำหรับในโรงเรียน และผมยังโดนตำหนิหนักเรื่องการแสดงมายากลและการแสดงตลกแบบสแตนดาร์ดด้วย ผมอาจจะอายุแค่แปดขวบ แต่ผมมีอะไรดีกว่านี้ที่น่าจะทำได้แน่ ครูบอกกับผมและพ่อแม่ผมอย่างนั้น ดังนั้นแม้ผมจะชอบความตื่นเต้นที่ได้จากการยืนต่อหน้าผู้ชมและแบ่งปันพรสวรรค์ด้านความคิดสร้างสรรค์ของผมกับโลก แต่ผมก็เลิกทำไป

* Sasquatch หรือที่รู้จักกันในชื่อ Bigfoot (บิกฟุต หรือไฮต์นินโต) เป็นสิ่งมีชีวิตลึกลับขนาดใหญ่ รูปร่างคล้ายมนุษย์ผสมลิง (Ape) มีขนดกดำหรือน้ำตาลแดงปกคลุมทั่วตัว เรื่องราวของ Sasquatch มีรากฐานมาจากตำนานพื้นเมืองของชนเผ่าพื้นเมืองอเมริกัน และมักถูกพูดถึงว่าเป็นสัตว์ในตำนานที่ยังไม่ได้รับการยืนยันทางวิทยาศาสตร์ เช่นเดียวกับ Yeti (เยติ) หรือมนุษย์หิมะในเทือกเขาหิมาลัย

** ผีในเกม Pac-Man เป็นตัวละครศัตรูหลักในเกมอาร์เคดยุคกลางศตวรรษที่ 1980 มีเหล่านี้มีสี่สันตไส และมีชื่อที่รู้จักกันดี 4 ตัว ได้แก่ Blinky (สีแดง), Pinky (สีชมพู), Inky (สีฟ้า), และ Clyde (สีส้ม)

ทันที เธอไม่ได้ส่งสัญญาณอย่างแสบยลอะไรเลยว่าสิ่งที่ผมเป็นอยู่ผิดปกติไป แต่เรื่องน่าเศร้าคือผมเริ่มเชื่อเธอทันที ความคิดของเธอเกี่ยวกับสิ่งซึ่งผมควรเป็นและควรทำสำคัญมากกว่าความคิดของผมเอง ผมไม่อยากถูกทิ้งไว้เบื้องหลัง ผมยังเด็กเกินไปและยังไม่พร้อม

กลางบอกเหตุได้เกิดขึ้นแล้ว

ตั้งแต่วันนั้นมาผมเลิกทำตัวโดดเด่นและเริ่มทำเหมือนคนอื่น ผมมุ่งไปกับการเป็นนักกีฬา และกลยุทธ์ของผมก็ได้ผลตลอดช่วงมัธยมปลาย ผมเป็นราชาแห่งงานเต้นรำต้อนรับกลับโรงเรียน (Homecoming) เป็นกัปตันทีมฟุตบอลและอเมริกันฟุตบอล และที่น่าตื่นตาตื่นใจที่สุด ผมเคยเดทกับเชียร์ลีดเดอร์ด้วย ในงานอาหารเช้าของนักเรียนอาวุโสผมได้รับรางวัล "รุ่นพี่ตามแบบฉบับ" ซึ่งไม่ว่าจะหมายถึงอะไร ผมรู้ดีอยู่แล้วว่ามันไม่ดี ชีวิตของผมเป็นเพียงต้นแบบที่ทำตามความคาดหวังของคนอื่นไปเรื่อยๆ อย่างไม่มีแรงบันดาลใจ เป็นเพียงแบบฉบับที่แสนจะธรรมดา

สิ่งที่ผมเห็นตอนนี้ก็คือผมใช้ชีวิตด้วยความหวาดกลัว ซึ่งส่วนใหญ่เป็นเรื่องไร้เหตุผล และด้วยการสร้างเงื่อนไข ซึ่งเรอเน จีราร์ด นักประวัติศาสตร์และนักปรัชญาชาวฝรั่งเศสเรียกว่าการเลียนแบบ ตามทฤษฎีของจีราร์ด พวกเราส่วนใหญ่ต้องการสิ่งเดียวกับที่คนอื่น ๆ ต้องการ เพราะนั่นคือสิ่งซึ่งเราเห็นเวลาเรามองไปรอบตัวในฐานะสัตว์สังคมอันความปลอดภัยและเอกลักษณ์มาจากกลุ่มรอบตัวเท่านั้น จึงเข้าใจได้ง่ายว่าเรามาถึงจุดนี้ได้ อย่างไรก็ตาม เมื่อใดที่คุณเห็นและเข้าใจการเลียนแบบแล้ว คุณก็อาจจะสาบสูญจากมันได้อีกต่อไป มันจะอยู่ทุกที่ทุกแห่ง นี่เป็นเหตุผลส่วนหนึ่งที่เราชอบผู้บุกเบิกในอุตสาหกรรมหรือสาขาอาชีพใดๆ เมื่อเราเห็นพวกเขาและเห็นคนอื่นสนใจพวกเขา เราก็มักจะอยากเป็นเหมือนพวกเขาและอยากเป็นที่สนใจบ้าง ในทางวิวัฒนาการแล้ว สิ่งนี้เป็นความจริงและเข้าใจได้ง่าย เพราะการที่คนในสังคมมองเห็นเราทำให้เราไม่เสี่ยงต่อการที่เผ่าจะละเลยเรา ที่เราจะถูกทิ้งไว้ข้างหลัง หรือถูกเสือเขี้ยวดาบกิน

ความจริงอันน่าเศร้าของเรื่องนี้มีอยู่สองประการ ประการแรก ความอยากเลียนแบบเป็นสิ่งที่ไร้ประโยชน์ เพราะเราไม่น่าจะตกเป็นอาหารตอนเดินไปทำงานอีกต่อไป และประการที่สอง สถานการณ์ที่ยากลำบากนี้ไม่ได้สนใจเลยว่าคุณต้องการอะไรจริงๆ หรือคุณมีความสามารถแค่ไหนในชีวิต อันมีค่าเพียงชีวิตเดียวที่คุณได้รับมา ดังนั้นโอกาสทองจึงรอเราไม่กี่ปersonผู้ซึ่งตระหนักรู้ หลุดพ้นจากข้อจำกัด ค้นพบว่าเราต้องการอะไรจริงๆ และปรับเปลี่ยนแนวคิดเดิมๆ เสียใหม่

ผมอยากบอกว่าผมบังเอิญไปพบงานของจิราร์ดสมัยเรียนมหาวิทยาลัยเล็กเชื่อความคิดเห็นของคนอื่นมากกว่าของตัวเอง และบุกเบิกเส้นทางของตัวเอง แต่อนิจจา ผมไม่ได้ทำเช่นนั้น

ผมกลับยอมให้คนอื่นซึ่งเลิกทำคามฝันของตนเองพูดจาโน้มน้ำหนักให้เลิกทำตามคามฝันของผมเอง และนั่นก็กลายเป็นสิ่งซึ่งผมทำซ้ำแล้วซ้ำเล่าจนเป็นผู้ใหญ่ ผมค้นพบสิ่งที่เป็นเอกลักษณ์และแตกต่างในตัวเองที่ผมรักจริงๆ ดำดิ่งเข้าไปในสิ่งที่ทำให้ผมมีชีวิตชีวา จากนั้นก็วนกลับมาจุดเดิมคือผมจะยึดความคิดของคนอื่นว่าผมควรทำอะไรมากกว่าความคิดของตัวเอง ผมปล่อยให้ตัวเองเข้าไปหาสิ่งที่ทำตามกันมาและภาพลวงตาแห่งความปลอดภัยซ้ำแล้วซ้ำเล่า เป็นการยินยอมยกความเป็นเอกลักษณ์และพลังของผมเองให้ผู้อื่นไปอย่างเต็มใจ

ตอนเรียนมหาวิทยาลัย ผมทึ่งวิชาที่ผมชอบ เช่น ศิลปะและวรรณกรรม ไปเรียนวิชาเตรียมแพทย์ เพราะผมรู้สึกประทับใจมากเวลามีคนถามว่าผมเรียนอะไรอยู่

ผมทิ้งเส้นทางนักฟุตบอลอาชีพไปเรียนแพทย์ในตอนแรก จากนั้นก็ต่อในระดับบัณฑิตศึกษา เพราะผมถูกปลูกฝังให้เชื่อว่าการทำงานที่ได้รับความเคารพและรายได้ดีนั้นปลอดภัยกว่าการเดิมพันกับตัวเองซึ่งเสี่ยงต่อการถูกปฏิเสธหรือเข้าบอดเจ็บ

ผมถึงกับละทิ้งอาชีพในฝันในฐานะช่างภาพระดับแนวหน้าของโลกเพื่อมาบริหารบริษัทสตาร์ทอัพที่ได้รับการสนับสนุนจากกลุ่มนักลงทุน เนื่องจากเป็นกระแสนิยมและผู้คนต่างบอกผมว่านี่คือ "ก้าวต่อไปอันสมเหตุสมผลในอาชีพของผม" แต่ถ้าให้บอกความจริง ผมยังรู้ดีกว่าการตัดสินใจของผม จะได้รับการยอมรับจากเพื่อนร่วมงานเกือบทุกคน เมื่อมองย้อนกลับไปเห็นได้ชัดว่าแม้ว่าผมจะชอบงานและสิ่งที่บริษัทเราสร้างขึ้น แต่สิ่งซึ่งมีบทบาทสำคัญมากในการตัดสินใจของผมที่จะเปลี่ยนแปลงทิศทางคือการก่อตั้งและสร้างแพลตฟอร์มซึ่งมีผู้คนนับล้านใช้งานและมีโอกาสสร้างผลตอบแทนทางการเงินจำนวนมาก ถือเป็นจุดเริ่มต้นของก้าวสำคัญครั้งต่อไปในชีวิตซึ่งมุ่งเน้นความสำเร็จเป็นหลัก

นี่เป็นเพียงตัวอย่างบางส่วนของทางที่ชีวิตตัวเองที่อธิบายได้ง่ายที่สุดในประโยคสองประโยค แต่ผมได้ละสิ่งอื่นเช่นนี้หลายสิบหรืออาจจะหลายร้อยครั้งในอาชีพการงาน ความสัมพันธ์ และเรื่องอื่นในชีวิตซึ่งผมเต็มใจ แม้จะไม่วัดก็ตาม แลกหัวใจและจิตวิญญาณแท้จริงของตนเองเพื่อทำตามวิถีชีวิตที่คนอื่นทำกัน ซึ่งเป็นเส้นทางที่ดูปกติและปลอดภัย เหตุผลก็เหมือนกันเสมอ นั่นคือแผนในฝันของผมไม่สมเหตุสมผลหรือทำไม่ได้จริงหรือไม่ก็ผมเองที่เป็นอย่างนั้น

หากว่ากันตามจริง ผมผ่านเส้นทางชีวิตข้างต้นแต่ละครั้งมาได้อย่างหวุดหวิด ซึ่งแต่ละครั้งก็มาพร้อมกับต้นทุนสูงมาก บางอย่างมาพร้อมกับความเจ็บป่วยร้ายแรงจากความเครียด บางอย่างมาพร้อมกับหนี้สินกู้ยืมเพื่อการศึกษามูลค่า 100,000 ดอลลาร์ เหตุการณ์อื่นๆ ยังทำให้เกิดการทะเลาะกันในครอบครัว การสูญเสียเพื่อน บาดแผลทางใจ และแผลเป็นร้ายแรง

ด้านหนึ่งนี่คือความทุกข์ยาก แต่อีกด้านหนึ่งคือการฟื้นตัวได้อย่างน่าทึ่ง ผมกลับมาได้เสมอ...แม้อาจไม่ใช่ในแบบที่คาดไว้ ผมเพิ่งตระหนักว่าสิ่งเหล่านี้เป็นชัยชนะอันไม่คาดคิดซึ่งจะกำหนดชีวิตของผมในที่สุด แต่ละครั้งช่วยให้ผมมีชีวิตที่ดีขึ้น สมดุลขึ้น และสมบูรณ์ขึ้นทีละน้อยจากครั้งก่อนหน้า

ตัวอย่างเช่นการลาออกจากการเรียนแพทย์และบัณฑิตศึกษาทำให้ผมมีเวลาเรียนถ่ายภาพเต็มเวลา และตั้งแต่นั้นมาผมก็มีรายได้มากกว่าหนี้ค่าเล่าเรียนเป็นร้อยเท่า การเป็นผู้นำสตาร์ทอัพทำให้เราให้บริการนักเรียนได้หลายสิบล้านคน สร้างรายได้หลายร้อยล้านดอลลาร์ และถูกบริษัทมหาชนซื้อกิจการ เป็นประโยชน์ทางการเงินแก่ทีมงานทำให้ผมรู้สึกรวกับว่าเส้นทางยาวไกลนั้นคุ้มค่ากับความพยายาม แม้ว่าจะมีข้อเสียก็ตาม ครอบคลุมและเพื่อนที่ผมผูกพันด้วยตลอดเส้นทางนั้นมีค่ามากกว่าคนที่ผมสูญเสียไปหลายเท่า และตัวตนอันบอบช้ำและรอยแผลเป็นคือสิ่งที่ช่วยให้ผมก้าวต่อเพื่อมาสู่ช่วงเวลาปัจจุบันนี้ได้ ตอนนี้ผมรู้จักการละทิ้งความรู้สึกผิดชอบชั่วดีของตัวเองเพื่อทำทุกอย่างที่คนอื่นคิดว่าดีที่สุดได้เร็วขึ้นมาก ผมยังคงทำไม่ได้เต็มที่นัก และไม่วินัยได้สมบูรณ์แบบ แต่ในที่สุด (ส่วนใหญ่) ผมก็สามารถลดวงจรระหว่างการใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยงแล้วต้องมาแก้ไขในภายหลังได้แล้ว นี่คือการที่มาของหนังสือเล่มนี้ เราทุกคนต่างก็อยู่ในเส้นทางนี้ด้วยกัน

พลังแห่งไม้คาน

เมื่ออาร์คิมิดีสพูดถึงไม้คานที่ยาวพอที่จะจัดโลกได้ เขาหมายความว่าเช่นนั้นจริงๆ ไม่ใช่ความบ้าคลั่ง ความหาญกล้า หรือแม้แต่ความมีอัตตาเลย แต่เป็นเรื่องของศิลปะและวิทยาศาสตร์ เป็นความตั้งใจฟันถึงสิ่งซึ่งเป็นไปไม่ได้และวินัยที่จะลงมือทำตามวิสัยทัศน์ของเขา

เมื่อพระราชินีได้สดับคำกล่าวอ้างของนักคณิตศาสตร์ผู้นี้ พระองค์จึงตรัสให้อาร์คิมิดีสพิสูจน์ว่าจะพิสูจน์อย่างไรนะหรือ ก็ด้วยการเคลื่อนเรือขนส่งลำใหญ่ที่สุดของโลกตอนนั้นสักลำหนึ่ง ไม่ใช่แค่เรือลำไหนก็ได้ มีเรื่องเล่าว่าเรือลำนั้นเคยออกเดินทางเพียงครั้งเดียวและตอนนี้จอดอยู่ในอ่าวไว้ให้เพรียงมาเกาะเท่านั้น เป็นเรือลำใหญ่และจอดแน่นิ่งจนเชื่อกันว่าเคลื่อนที่ไม่ได้แล้ว

อาร์คิมิดีสจึงใช้หลักคานจัดทำงานและออกแบบชุดเครื่องมือที่เขาใช้งานได้ด้วยตัวเอง จากนั้นเขาก็ใช้คันโยกและรอกจากจุดซึ่งเห็นว่า

เหมาะสมเพื่อเคลื่อนเรือออกจากท่าเรือลงสู่ทะเล ชายคนหนึ่งผู้ขับเคลื่อนด้วยความคิดสร้างสรรค์ สติปัญญา และอุปกรณ์ไม่กี่อย่างซึ่งใครก็เข้าถึงได้ในเวลานั้น สามารถเคลื่อนย้ายเรือเดินทะเลที่บรรทุกของเต็มลำ รวมทั้งสินค้าและลูกเรือได้เพียงลำพังโดยไม่ต้องออกแรงแม้แต่หน่อย

นั่นคือพลังของการใช้คานงัด

เมื่อพระราชาทรงเห็นสิ่งที่เกิดขึ้น จึงทรงจ้างอาร์คิมิดีสทันที เขาได้สร้างเครื่องจักรหลายประเภทซึ่งวิศวกรไม่น้อยยังคงประหลาดใจจนถึงทุกวันนี้ จุดที่ทำให้ทุกอย่างนี้เกิดขึ้นได้ไม่ใช่ทรัพยากรหรือของขวัญอันเหลือเชื่อ ไม่ใช่โชคช่วยหรือแนวคิดยิ่งใหญ่ แต่เป็นการนำเครื่องมือที่ถูกต้องมาใช้ในเวลาอันเหมาะสม

ไม่ว่าเราจะเป็นใครหรือมาจากไหน ล้วนต้องเผชิญกับอุปสรรคยากเย็นที่ต้องใช้ไม้คานมาช่วย หรือก็คือเครื่องมืออันทรงพลังที่จะมาผลักดันอุปสรรคเหล่านั้น ไม่ใช่แค่ความท้าทายภายนอกเท่านั้นซึ่งผลักดันเราให้ถึงขีดสุด ความท้าทายภายในของเรามักจะรุนแรงมากกว่า ทั้งความที่เราใส่ใจมากเกินไป เราไม่เข้ากับคนอื่น เราจะไม่ได้รับความรัก ผู้คนคาดหวังในตัวเรา หรือเราละเลยมลต่อหน้าสาธารณชน เราจินตนาการว่าหากเราอยากเคลื่อนย้าย "เรือ" ซึ่งเคลื่อนที่ไม่ได้ของเราและก้าวไปสู่ชีวิตซึ่งเราใฝ่ฝัน เราจะต้องคิดหาวิธีแก้ปัญหาซับซ้อนยิ่งยวด

แต่มันไม่ได้เป็นเช่นนั้นเลย

สิ่งที่ผมตระหนักในภายหลัง และผมหวังว่าคุณจะเห็นเช่นกัน คือโดยพื้นฐานแล้วมีรูปแบบการใช้ชีวิตอยู่เพียงสองแบบเท่านั้น เรากำลังเติบโตหรือตายจากภายใน ไม่ว่าจะเล่นเกมรุกหรือเกมรับ เล่นไปตามน้ำหรือไม่ ไม่ว่าจะใช้ชีวิตเพราะชอบเสียงหรือใช้ชีวิตแบบไม่เสียง และในแต่ละกรณีเหล่านี้ เราจะตระหนักในบางจุดว่าหากเราช้าลงและตั้งใจฟังถึงก้นพ้อ เสียงกระซิบจากข้างในจะคอยนำทางเราให้กลับมาเป็นตัวของตัวเองได้เสมอ ไม่ว่าจะกี่ครั้งก็ตาม

ผมก็กำลังเรียนรู้เช่นกันว่าชีวิตดำเนินไปอย่างไร การใช้ชีวิตอย่างระมัดระวังไม่ได้ช่วยให้เราอดพ้นจากความผิดพลาดหรือการสูญเสียตัวตนที่จริงกลับตรงกันข้ามเลย การระมัดระวังมากเกินไปทำให้เราติดขัดหรือไม่บรรลุเป้าหมาย หรือทั้งสองอย่าง เพราะความปลอดภัยเป็นเพียงภาพลวงตา ความปลอดภัยเป็นสิ่งที่ดูเหมือนมีอยู่จริง เป็นไปได้ เข้าถึงได้ และเป็นจริง แต่แท้จริงแล้วเป็นเพียงเรื่องโกหกเท่านั้น เมื่อมุ่งหวังชีวิตที่ปลอดภัยและระมัดระวังมากขึ้น เรากลับทำผิดพลาดและสูญเสียตัวตนไปในรูปแบบอื่นๆ ซึ่งอาจจะแย่กว่าด้วยซ้ำ ดังนั้นเป้าหมายของเราควรจะเป็นการใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญ ยอมผิดพลาด แล้วใช้เครื่องมือในตัวเราเพื่อเรียนรู้และฟื้นตัวอย่างรวดเร็ว เราไม่จำเป็นต้องกำหนดตัวเองหรือยอมแพ้ต่อเป้าหมายที่เราควรจะไปถึง เราเพียงแค่อ่านเรียนรู้ที่จะเชื่อมั่นว่าเราทำได้และจะทำได้ราบรื่น ผมสัญญาว่าจะแบ่งปันภูมิปัญญาอันนำไปใช้ได้จริงนี้กับคุณในหนังสือเล่มนี้ นั่นคือความรู้ว่าคุณมีความสามารถอันไม่ธรรมดา และถึงเวลาแล้วที่คุณจะต้องกล้าหาญพอจะพึ่งพาความรู้นี้

ดังนั้นเมื่อต้องฝ่าฟันความยุ่งยากต่างๆ ในชีวิต หรือแม้แต่การสร้างชีวิตซึ่งคุณไม่เคยคิดว่าเป็นไปได้มาก่อน คุณต้องจำไว้ว่าคุณมีพลังไม้คานของอาร์คิมิดีสอยู่ภายในตัวคุณ แต่แทนที่คุณจะขับเคลื่อนโลกใบนี้ให้คุณขับเคลื่อนโลกของคุณเอง กระบวนการนี้ไม่ได้เริ่มด้วยการไล่ตามกระแสหรือเคล็ดลับการใช้ชีวิตแบบทันสมัยที่สุด หรือการต่อสู้ดิ้นรนเพื่อการศึกษา งาน ความสัมพันธ์ หรือสิ่งใดๆ จากภายนอกที่ดีที่สุด สิ่งที่ต้องทำนั้นเป็นงานภายในตัวคุณ จึงต้องเริ่มต้นด้วยตัวคุณ

ไม้คานจัดชีวิต

มักกล่าวกันว่าดีเอ็นเอของคุณซึ่งผสมผสานขึ้นแบบเฉพาะเจาะจง ประสบการณ์ชีวิตตั้งแต่วัยเด็กจนถึงปัจจุบันนั้นมีลักษณะเฉพาะตัว และคุณที่เป็นคุณอยู่ทุกวันนี้มีโอกาสดำเนินไปได้ประมาณ 1 ใน 400 ล้านล้านคน

ดังนั้นโอกาสที่คุณจะมีตัวตนแบบเดียวกับตัวคุณในอดีตจึงน้อยมาก รวมทั้งจะไม่มีตัวตนแบบคุณในอนาคตข้างหน้าด้วย

ไม่ว่าคณิตศาสตร์จะแม่นยำหรือไม่ แนวคิดนี้ก็ชวนให้หลงใหล นั่นคือคุณไม่เหมือนใคร แต่ดูเหมือนว่าแนวคิดนี้จะทำให้เราทำอะไรไม่ได้เลยแทนที่จะทำให้เราก้าวขึ้น แทนที่จะเป็นแรงบันดาลใจให้สร้างสิ่งซึ่งมีความหมายและสร้างผลงานขึ้นนอกจากชีวิตอันล้าค่าของเรา เรากลับถูกชักจูงให้ยอมแพ้ **ความตั้งใจ**ที่จะทำอะไรดี ๆ ไปแบบไม่รู้ตัว รวกับว่ามันไม่เป็นอันตรายอะไรเลย เราก็เลยต้องใช้ชีวิตแบบไม่มีเป้าหมาย ทำให้พลาดสิ่งดี ๆ ที่ควรจะได้รับไป ส่งผลให้เราถูกสร้างเงื่อนไขให้พัฒนาจุดแข็งและความสนใจของตัวเองให้เข้ากับสังคม แทนที่จะใช้สิ่งเหล่านั้นให้เต็มที่เพื่อสร้างชีวิตอันไม่ธรรมดา ซึ่งชีวิตแบบนั้นขับเคลื่อนด้วยประสบการณ์ล้ำค่าของมนุษย์และความสามารถในการทำให้โลกนี้ดีขึ้นได้จริง ๆ

แต่ผมเดาว่าคุณคงรู้จักคนที่หลุดพ้นจากรูปแบบที่ถูกปลูกฝังเหล่านั้นได้ คุณจะรู้สึกได้เมื่ออยู่กับพวกเขา เพราะพวกเขาดูมีชีวิตชีวามากกว่า และพระเจ้า ช่างเป็นเสน่ห์พิเศษจริง ๆ เพราะมันมีผลดึงดูดใจด้วย

ตลอดหนังสือทั้งเล่มนี้มีเรื่องราวตัวอย่างของคนเช่นนี้มากมายหลายสิบ อาจถึงหลายร้อย บางคนคุณอาจเคยได้ยินมาก่อน บางคนอาจเพิ่งเคยได้ยิน ผมขอให้ข้อควรระวังว่าแม้หนังสือเล่มนี้จะเล่าเรื่องราวของผู้คนที่ทำสิ่งพิเศษ นั่นคือสร้างผลลัพธ์อันไม่ธรรมดา แต่ผมขอร้องให้คุณอย่าสนใจกับตัวผลลัพธ์มากเกินไป จิม แครรียักกล่าวไว้ว่า "ผมคิดว่าทุกคนควรจะรวยและมีชื่อเสียง และทำทุกสิ่งที่เคยฝันไว้ เพื่อพวกเขาจะได้รู้ว่ามันไม่ใช่คำตอบ" และเขาก็พูดถูก ไม่ใช่เรื่องเกี่ยวกับชื่อเสียง เงินทอง รถที่ขับ รางวัล หรือการรับรองใดๆ จากโลกภายนอก เราทุกคนล้วนมีเวทมนตร์อยู่ในตัว ไม่ว่าเราจะเป็นคนเก็บตัวหรือเปิดเผย ไม่ว่าเราจะมีรูปร่าง ขนาด รสนิยม สีผิว หรือภูมิหลังแบบใด เราทุกคนล้วนเป็นคนธรรมดาซึ่งจำได้ว่าเรามีความสามารถในการมีชีวิตอันไม่ธรรมดาในทุกความหมายของคำว่า "ไม่ธรรมดา" นี่

ผมอดที่จะนึกถึงเรื่อง *พอมดแห่งออกซ* ไม่ได้ สิ่งซึ่งเราจำได้จากภาพยนตร์เรื่องนี้คือโดโรธีหลับตา เคาะส้นเท้าสามครั้ง และพูดว่า "ไม่มีที่ไหนเหมือนบ้าน" แต่สิ่งสำคัญไม่แพ้กันคือสิ่งที่กลินดาพูดกับโดโรธีก่อนหน้านี้ที่พอมดจะไม่อาจช่วยเธอได้ "เธอไม่จำเป็นต้องได้รับความช่วยเหลืออีกต่อไปแล้ว" แม่ผมเคยใจดีกล่าว "เธอมีพลังกลับไปแคนซัสได้เสมอ" เมื่อโดโรธีถามว่าทำไมไม่มีใครบอกเธอเลย กลินดาเตือนเธอว่าเธอต้องค้นพบความจริงด้วยตัวเองเพื่อที่จะแน่ใจว่าเธอมีพลังนี้อยู่ภายในตัว เรื่องนี้ก็เป็นจริงสำหรับคุณด้วย ดังนั้นมามุ่งไปยังทรัพยากรที่คุณมีอยู่ภายในตัวคุณและวิธีการปฏิบัติซึ่งคุณจะได้เปิดเผยและใช้พลังของตัวเองให้เกิดประโยชน์ สิ่งที่คุณต้องการจากภายนอก (ไม่ว่าจะเป็นอะไรก็ตาม และผมก็ไม่มีสิทธิ์ไปตัดสินว่ามันดีหรือไม่ดี) จะเป็นจริงได้ก็ต่อเมื่อคุณมองเข้ามาที่ตัวคุณเองก่อน คุณต้องค้นพบว่าคุณคือใครจริงๆ และดึงเอาความสามารถที่มีอยู่แล้วในตัวคุณออกมาใช้

ในหนังสือเล่มนี้ผมจะแบ่งปันทุกสิ่งที่คุณรู้เกี่ยวกับเครื่องมือเหล่านี้ เหตุใดเราจึงถูกโน้มน้าวให้ไม่ไว้วางใจเครื่องมือเหล่านี้ (และตัวเราเอง) และวิธีการค้นพบพลังธรรมชาติของเราอีกครั้ง...ทั้งหมดนี้ก็เพื่อการสร้างชีวิตซึ่งคุ้มค่าแก่การรัก ชีวิตแบบนี้ไม่ใช่ชีวิตที่ง่ายดายในตัวเองเลย เพราะไม่มีความเก่งกาจใดที่ได้มาโดยไม่ต้องพยายาม แต่ชีวิตที่สร้างขึ้นบนหลักการเหล่านี้จะเป็นชีวิตซึ่งคุณเขียนเรื่องราวของตัวเองได้ ไม่ใช่การใช้ชีวิตตามเรื่องราวซึ่งโลกพยายามจะบอกให้คุณเป็น

ในการเดินทางครั้งนี้ผมจะแสดงให้เห็นวิธีการนี้โดยการแบ่งปันกลยุทธ์และความคิดซึ่งน่าสนใจที่สุดจากคนผู้น่าสนใจที่สุดในโลก ร่วมกับบทเรียนและมุมมองของผมด้วย

เป้าหมายไม่ใช่เพื่อบอกให้คุณใช้ชีวิตแบบคนนั้นคนนี้ หรือเดินตามเส้นทางของคนอื่น แต่แนวคิดคือให้คุณคิดว่าอะไรที่อาจเป็นไปได้ เช่นเดียวกับอาร์คิมิดีส ผู้ใช้วัตถุดีบ่างๆ ตรงไปตรงมาเพื่อให้ได้ผลผลิตยิ่งใหญ่

จากประสบการณ์ของผม มีไม้คานพื้นฐานสำหรับชีวิตเจ็ดอย่าง แต่มีวิธีการผสมผสานไม้คานเหล่านั้นเข้าด้วยกันหลายพันวิธี แต่ละบทในหนังสือเล่มนี้จะเน้นไปที่เครื่องมือหรือ "ไม้คาน" เหล่านี้ทีละอย่าง ซึ่งจะช่วยให้คุณได้สิ่งที่ต้องการมากขึ้นจากสิ่งที่คุณมีอยู่ คุณจะใช้อย่างไรนั้นขึ้นอยู่กับคุณและจะเป็นเอกลักษณ์เฉพาะสำหรับเส้นทางเดินของคุณ นี่คือสรุปสั้นๆ ของไม้คานสำหรับชีวิตแต่ละอย่าง

- **ความสนใจ** สูดยอพลังของมนุษย์และก้าวแรกสู่ชีวิตที่คุณรัก ต้องการให้คุณเรียนรู้การมุ่งไปยังความสนใจของคุณให้ชำนาญและหลีกเลี่ยงสิ่งรบกวน ประสบการณ์ชีวิตของคุณคือสิ่งซึ่งคุณมุ่งเน้น และทั้งหมดนี้ขึ้นอยู่กับทางเลือกของคุณทั้งสิ้น

- **เวลา** ไม่ว่าเราจะเคยได้ยินอะไรมากี่ตาม แต่เวลาไม่ใช่สายพานลำเลียงที่นำเราเข้าใกล้ความตายมากขึ้นทุกวัน คุณเคยมีประสบการณ์เวลายาวนานหรือหดสั้นตามสิ่งซึ่งคุณทำ วิธีการทำ และคนที่คุณอยู่ด้วย สภาวะลื่นไหล (Flow states) และเวลาทั้งหมดในการทำตามที่คุณต้องการนั้นมีอยู่จริงและอยู่ในมือคุณแล้ว

- **สัญชาตญาณ** การเชื่อสัญชาตญาณเป็นเครื่องมือที่มีค่าที่สุดซึ่งคุณเคยถูกสอนให้ละเลย จนถึงตอนนี้ จงเตรียมพร้อมเผาแผนที่สู่ความสำเร็จแบบมาตรฐาน (ไม่ว่ามันจะเป็นอะไรก็ตาม) และใช้ชีวิตตามเข็มทิศภายในของคุณเองแทน

- **ข้อจำกัด** โลกวางข้อจำกัดให้เรา แต่ข้อจำกัดและกรอบซึ่งเรานำมาใช้ในชีวิตของเราเองต่างหากที่ทำให้เราได้เปรียบอย่างมากในการใช้ชีวิตอย่างกล้าหาญและสร้างสรรค์ หลายครั้งคุณจะเรียนรู้การใช้ประโยชน์จากสิ่งซึ่งคอยจุดรั้งคุณเอาไว้

• **การเล่น** ไม่ใช่เกมกระดาน กาวแท่ง หรือกลิตเตอร์ และไม่ใช่เพียงสำหรับเด็กๆ เท่านั้น สนุกสนานไปกับการจดจำว่าการเล่นคือเครื่องมือขับเคลื่อนชีวิต นำความสุขและพลังงานกลับคืนมาจากทุกสิ่งที่คุณทำเพื่อให้เกิดผลลัพธ์ดีขึ้นและมองทุกสิ่งในมุมมองกว้างขึ้น

• **ความล้มเหลว** ถึงเวลาแล้วที่คุณต้องคิดใหม่ว่าความล้มเหลวคือบันไดสู่ความสำเร็จ นี่ไม่ใช่คำพหูพจน์ใดๆ แบบมีหม้อทองคำวางอยู่ตรงปลายสายรุ้ง ชีวิตไม่ใช่การหลีกเลี่ยงความผิดพลาด แต่เป็นการฟื้นตัวอย่างรวดเร็วและเรียนรู้การเชื่อมั่นในตัวเองซ้ำแล้วซ้ำอีก

• **การฝึกฝน** การฝึกฝนคือศิลปะแห่งการกระทำอย่างสม่ำเสมอ การคิดถึงสิ่งที่คุณต้องการนั้นไม่เพียงพอ การกระทำซึ่งเกิดขึ้นในแต่ละวันจะหล่อหลอมชีวิตของคุณให้เป็นไปตามที่เป็น ดังนั้นสิ่งที่คุณฝึกฝนและวิธีการฝึกฝนจึงมีความสำคัญ

แม้ผมจะไม่อยากกำหนดกฎเกณฑ์มากเกินไป แต่ผมแนะนำให้ท่านอ่านหนังสือเล่มนี้ให้จบในครั้งแรก โดยเน้นไม้คานสำคัญที่สุดแต่ละอย่าง มุ่งไปยังสิ่งที่ทำให้คุณตื่นเต้นหรือสร้างแรงบันดาลใจให้คุณที่สุด เพื่อจะได้เชื่อมโยงกับตัวเองและความปรารถนาของคุณอีกครั้ง และกำหนดความคาดหวังต่อตัวเองและชีวิตใหม่ ไม่ว่าคุณจะทำสิ่งท้าทายหรือเข้าถึงได้มากที่สุดก่อนก็ตาม นั่นขึ้นอยู่กับคุณ แต่ไม่ว่าจะด้วยวิธีใดก็ตาม เมื่อคุณเรียนรู้การใช้ไม้คานต่างๆ แล้ว คุณจะมองเห็นว่าทุกอย่างเชื่อมโยงกันอย่างไรได้มากขึ้นเรื่อยๆ และคุณจะพบกับภูมิปัญญาอันล้ำค่าในแต่ละบท

แม้การเปลี่ยนแปลงบางอย่างที่คุณทำจะรู้สึกเหมือนวุ่นวายกวนเขวออกจากอก แต่ไม่ใช่ทุกอย่างที่คุณเรียนรู้และทำในตอนแรกจะเป็นเรื่อง "สนุก" ตัวอย่างเช่นการสร้างกรอบให้ตัวเองอาจดูไม่สนุกในตอนแรก (คุณอาจจะคิดว่า "ฉันจะเอาทั้งหมด!") แต่การเรียนรู้การจำกัดการเปิดรับลักษณะนิสัย

อันเป็นพิษของผู้อื่นอาจช่วยสร้างพื้นที่ในชีวิตของคุณมากพอให้คุณพบกับอภิสราภในการล้มเหลว หรือข้อที่ว่าการฝึกฝนซึ่งดูเหมือนงานหนักอาจดูน่ากลัวจนกระทั่งคุณเห็นว่าบทนั้นเต็มไปด้วยข้อมูลเชิงลึกเกี่ยวกับการสร้างนิสัยเล็กๆ น้อยๆ ง่ายๆ อันเป็นกุญแจสำคัญต่อชีวิตซึ่งคุณแสวงหา

จากจุดนั้นคุณสามารถใช้หนังสือ *ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด* ได้ทุกเมื่อที่คุณต้องการยกระดับตัวเอง หรือเมื่อคุณรู้สึกติดขัด ต้องการกลับมาเชื่อมั่นในตัวเองอีกครั้งใช้ใหม่ บทเรื่องสัญญาตญาณจะช่วยให้คุณกลับมามีพื้นฐานและอยู่ในเส้นทางถูกต้องอีกครั้ง ใช้เวลากับการจ้องโทรศัพท์นานเกินไปหรือเปล่า ลองอ่านบทเรื่องความสนใจดู หรือเมื่อชีวิตดูหนักเกินไปจนคุณสูญเสียความหมายหรือคุณค่าของชีวิต บทเรื่องการเล่นจะอยู่เคียงข้างคุณเสมอ

เป้าหมายของผมไม่ใช่การเสนอแบบแผนเดียวซึ่งเหมาะสำหรับทุกคน แต่เป็นเพียงเครื่องบ่งชี้ว่าอะไรจะเกิดขึ้นได้บ้าง ในท้ายที่สุดชีวิตของคนก็คือสิ่งที่ผู้นั้นสร้างขึ้น เราแต่ละคนสามารถยึดติดอยู่กับรูปแบบการใช้ชีวิตและความเป็นอยู่แบบเดิมของตน ปฏิบัติตามกฎหมายที่ซึ่งผู้อื่นกำหนดไว้ หรืออาจกล้าสร้างบางสิ่งบางอย่างตามแบบแผนของตนเองก็ได้ ท้ายที่สุดผมหวังว่าคุณจะใช้หนังสือเล่มนี้ไม่ใช่เพื่อเปิดเผยว่าชีวิตเป็นอย่างไร แต่เพื่อเปิดเผยว่าชีวิตจะเป็นไปได้อย่างไรต่างหาก นั่นคือเป็นสิ่งที่คุณรัก

ตัวอย่างที่ควรให้ความสำคัญ

ทำไมแบรนดอนถึงโทรมาหาตอนตีห้าวะ

"เฮ้เพื่อน" ผมพูดครึ่งหลับครึ่งตื่น กะพริบตาพรำมัวขณะลุกจากเตียง ผมมองออกไปนอกหน้าต่าง ดวงอาทิตย์ยังไม่ขึ้นด้วยซ้ำ "โอเคไหม เกิดอะไรขึ้น"

ในซีแอตเทิลตอนนี้เวลา 5:05 น. ในฐานะคนแถบชายฝั่งตะวันออก โดยกำเนิดและนักเดินทางรอบโลก นี่ไม่ใช่ครั้งแรกในมิตรภาพอันยาวนานของเราที่แบรนดอนลืมสิ่งซึ่งเรียกว่าเขตเวลา แต่นั่นเป็นเรื่องน่ารัก และผมรักเขาเพราะเรื่องนี้

"โย!" เขาเอ่ยอย่างมีพลังและมีชีวิตชีวา "ผมกำลังยืนอยู่บนจัตุรัสกลางเมืองในอักกรา ประเทศกานา มีเด็กคนหนึ่งอยู่ที่นั่น เด็กนั้นหยุดผมแล้วบอกว่ารู้จักผมจากพอดแคสต์ของคุณและครีเอทีฟไลฟ์ บอกว่าความฝันของเขาคือการเปลี่ยนแปลงวงการถ่ายภาพในแอฟริกา"

ชื่อของ "เด็กคนนั้น" คือพอล นินสัน หลายปีก่อนหน้านั้นตอนอายุยี่สิบปี เขาและแฟนสาวมีลูกโดยไม่ได้แต่งงาน เนื่องจากความเชื่อทางวัฒนธรรมอันหยั่งรากลึก พอลจึงรู้สึกว่าการใช้ชีวิตของเขาจบสิ้นแล้วเพราะความอับอายที่ทารกนำมาสู่ครอบครัวของพวกเขาทั้งคู่ เนื่องจากเขามาจากครอบครัวยากจน เขาจึงไม่มีเงินและไม่เห็นวิถีในการเลี้ยงดูลูกสาว แต่เขาใช้เวลาทุกนาที่ที่ไม่ได้เรียนไปกับการด้นรนและพยายามหาเลี้ยงชีพ ในตอนแรกเขาพิมพ์และขายเสื้อยืด แต่เมื่อเขาเห็นเพื่อนคนหนึ่งทำเงินจากการถ่ายภาพงานแต่งงานในเวลาไม่กี่ชั่วโมงมากกว่าที่เขาทำได้จากการขายเสื้อยืดร้อยละ เขาจึงตัดสินใจว่าเขาต้องซื้อกล้องและเรียนรู้การถ่ายภาพด้วยตัวเอง

ตอนที่พอลเข้ามาหาแบรนดอน เขาได้ฟังพอดแคสต์ผมมาหลายปีแล้ว และเขาเป็นนักเรียนด้วยของครีเอทีฟไลฟ์ ซึ่งเป็นแพลตฟอร์มการเรียนรู้ออนไลน์สำหรับผู้สร้างสรรค์และผู้ประกอบการที่เพิ่งก่อตั้งเมื่อเจ็ดแปดปีก่อน มีผู้คนนับล้านใน 170 ประเทศใช้งานอยู่ ตอนนั้นผมไม่รู้ แต่พอลหลงใหลการถ่ายภาพมาก เขาเชื่อมั่นว่าการถ่ายภาพมีพลังและพัฒนาชีวิตเขาได้ เขาจึงยอมสละอพาร์ทเมนต์และขายทรัพย์สินทั้งหมดของเขา รวมทั้งโทรศัพท์เพื่อหาเงินมาซื้อกล้องตัวแรก เขาตั้งใจจะถ่ายภาพทุกวัน ผีกลสมาธิให้มองโลกในมุมมองใหม่ และกำลังจินตนาการถึงอนาคตที่เขาจะเลิกถ่ายภาพงานต่างๆ แล้วหันมาหาเลี้ยงชีพด้วยการเป็นช่างภาพชาวแอฟริกันผู้บอกเล่าเรื่องราวของชาวแอฟริกันแทน

แม้จะไม่มีเงินเลย แต่เขาก็พยายามหาโอกาสเติบโต เรียนรู้ และติดต่อกับศิลปินคนอื่น ๆ อยู่เสมอ ครั้งหนึ่งเขาเดินทางจากหมู่บ้านของเขาไปประชุมช่างภาพ "มืออาชีพ" ในเมืองหลวงอักกรา แต่กลับถูกปฏิเสธตรงประตูทางเข้า

เพราะกลัวราคาถูกและเขาไม่มีผลงานอะไรเลย เขารู้สึกแย่มาก แต่แทนที่จะยอมแพ้ พอลยังคงเรียนรู้และฝึกฝนต่อไป เขาตั้งใจมากจนในที่สุดก็ใช้เงินหกร้อยดอลลาร์ซึ่งเป็นเงินทั้งหมดที่มีตอนนั้นเดินทางไปเคนยาทำสารคดีเกี่ยวกับชุมชนสตรีซึ่งเขาเคยอ่านเจอว่าได้สร้างเมืองเล็กๆ ขึ้นเพื่อหลบหนีสามีที่ทำร้ายร่างกาย เมื่อโครงการเสร็จสิ้น พอลก็ฉลอง ในที่สุดเขาก็มีเรื่องราวขายให้กับนิตยสารและเว็บไซต์ต่างๆ แต่หลังจากส่งอีเมลและโทรหาลูกค้าหลายครั้งก็ยังไม่มีการสนใจเลย

พอลรู้สึกเหมือนว่าตัวเองล้มเหลว

แต่แบรนดอนผู้ซึ่งพอลพบตรงจัตุรัสกลางเมืองอัคราโดยบังเอิญในวันแห่งโคกนาฏกรรมนั้นเป็นศิลปินเบื้องหลังโครงการ*ฮิวแมนส์ออฟนิวยอร์ก* (*Humans of New York*) อันเป็นหนึ่งในโครงการถ่ายภาพที่น่าประทับใจ ทะเยอทะยาน และประสบความสำเร็จมากที่สุดโครงการหนึ่งในประวัติศาสตร์ยุคใหม่ พอลสัมผัสได้ถึงโอกาสในการได้รับคำชมอันมีค่าเกี่ยวกับผลงานของเขาจากศิลปินที่ประสบความสำเร็จสูงซึ่งทำงานอยู่ในจุดสูงสุดของงานฝีมือด้านที่เขาทำ แต่โอกาสเริ่มต้นที่พอลจะได้เรียนรู้จากแบรนดอนกลับกลายเป็นสิ่งที่มากกว่านั้น แบรนดอนทำแบบที่มักจะทำเมื่อพบกับคนแปลกหน้า คือตั้งโต๊ะคุยกับพอลและเริ่มถามคำถามเกี่ยวกับชีวิตของเขา และวิธีที่เขาเริ่มถ่ายภาพ ในที่สุดพอลก็แสดงภาพถ่ายจากเคนยาให้แบรนดอนดู เป็นผลงานของเขาที่เตรียมไว้จากการถูกปฏิเสธในครั้งก่อน ซึ่งบ่งบอกอ้อมๆ ว่าเขาไม่ใช่ช่างภาพตัวจริง โดยตอนนี้เขาพกดิดตัวไปทุกที่จริงๆ แบรนดอนรับรู้ได้ทันทีถึงคุณภาพของผลงาน ความซื่อสัตย์และความสมบูรณ์ของภาพถ่าย และอารมณ์ซึ่งพอลถ่ายทอดออกมาด้วยกล้องของเขา ภาพแต่ละภาพในผลงานให้ความรู้สึกเหมือนเป็นเรื่องราวทั้งหมดที่ถูกบันทึกไว้ในภาพเดียว แบรนดอนตะลึงกับผลงานของพอล รวมถึงสิ่งที่พอลทำไว้มากมาย แม้ว่าทรัพยากรที่มีอยู่จนถึงจุดนั้นจะมีไม่มากนักก็ตาม

สำหรับพอล หลังจากได้พบปะกับวีรบุรุษนักสร้างสรรค์คนหนึ่งของเขา โดยบังเอิญบนถนน เขาก็ตระหนักโดยสัญชาตญาณถึงความสัมพันธ์ซึ่งเขา สร้างขึ้น แต่เขาไม่อยากจะพุ่มเทให้กับผลลัพธ์ในอนาคตมากเกินไป เขาเคยถูก "อุตสาหกรรมนี้" หลอกมาแล้วหลายครั้ง และถูกบอกซ้ำๆ ว่าความฝันที่จะ เป็นช่างภาพของเขาเป็นเพียงเรื่องไร้สาระ

เมื่อแบรndonกลับมาจากแอฟริกา เราได้คุยกันเรื่องการเดินทาง ของเขาและการพบปะอันน่าเหลือเชื่อระหว่างเขากับพอล ในเมื่อคำคั้นนั้นเขา เล่าให้ผมฟังว่าพอลได้สมัครเข้าเรียนหลักสูตรที่มีชื่อเสียงของศูนย์การถ่ายภาพ นานาชาติ (International Center of Photography) และแม้ว่าพอลจะได้รับ ทุนของผู้อำนวยการและทุนสนับสนุนจอร์จ มอสส์* (George Moss Merit Scholarship) แต่เขาไม่อาจจ่ายค่าเล่าเรียนที่เหลือได้แม้แต่หน่วย เนื่องจาก อุปสรรคทางการเงินนี้ การสมัครของพอลจึงต้องหยุดลง

ผมบอกได้จากแวตตาและน้ำเสียงของแบรndonว่าเขามีแผนซ่อนอยู่ จะเป็นอย่างไรหากเราซึ่งเป็นมืออาชีพที่คุ้นเคยกับงานของพอลจะช่วยทำให้เขา ได้รับการตอบรับเข้าเรียนอีกครั้ง และบางทีเราอาจช่วยเรื่องปัญหาค่าเล่าเรียน และจ้างเขามาทำงานบางอย่างก็ได้ แผนได้เกิดขึ้นแล้ว

เมื่อพอลอนุญาต เราจึงเขียนจดหมายแนะนำไปยังศูนย์การถ่ายภาพ นานาชาติ (ICP) เพื่อขอให้พวกเขาเปิดให้พอลสมัครอีกครั้ง แผนดังกล่าว ประสบความสำเร็จอย่างน่าอัศจรรย์ ด้วยทุนการศึกษาและเงินช่วยเหลือ เล็กน้อยที่แบรndonจ่ายให้พอลเพื่อช่วยเขาถ่ายทำซีรีส์เรื่องหนึ่ง ในที่สุด พอลก็สามารถย้ายไปนิวยอร์กและใช้ชีวิตตามความฝันด้วยการเข้าเรียน ในหลักสูตรการถ่ายภาพอย่างเป็นทางการและทำงานตามเป้าหมายที่ตั้งใจไว้

นี่คือช่วงที่พอลฝึกฝนอย่างหนักเพื่อให้ได้ประโยชน์สูงสุดจากการศึกษา เขาทำงานตลอดเวลา โดยแบ่งเวลาไปโรงเรียน เรียนหนังสือด้วยตัวเอง และ

* เป็นผู้ร่วมก่อตั้งทุนการศึกษา George & Joyce Moss Scholarship ที่ International Center of Photography (ICP) ซึ่งเป็นสถาบันการศึกษาด้านการถ่ายภาพที่มีชื่อเสียง

ทำงานกับแบรนดอน ฝ้าดูปรมาจารย์ลงมือปฏิบัติจริง เล่าเรื่องราวของผู้คนบนท้องถนนในนิวยอร์ก ความสนใจของเขาจดจ่ออยู่กับการใช้ชีวิตตามความฝันอย่างเต็มที่ และนั่นคือการฝึกงานอย่างสมบูรณ์แบบ สถานที่เรียนซึ่งพอชอบที่สุดคือห้องสมุดสาธารณะนิวยอร์กที่เขาไปทุกวันสม่ำเสมอ เพราะที่นั่นกับคลังความรู้อันมีอยู่มากมาย "ที่นี่มีหนังสือทุกเล่มในโลก" เขากล่าว โดยเฉพาะอย่างยิ่งเขาฟังกับหนังสือที่เขาพบซึ่งเต็มไปด้วยภาพถ่ายจากประเทศกานา "ตอนผมกำลังเรียนเป็นช่างภาพ หนังสือเหล่านี้ช่วยผมได้มากมาย" นอกจากนี้เขายังเดินไปตามร้านหนังสือมือสองทั่วเมืองเพื่อซื้อหนังสือเกี่ยวกับการถ่ายภาพของชาวแอฟริกันทุกเล่มที่เขาได้

เงินส่วนใหญ่ที่พอได้รับจากการทำงานร่วมกับแบรนดอนถูกส่งกลับบ้านไปให้ลูกสาวของเขาในแอฟริกา เงินที่เหลือเกือบทั้งหมดถูกนำไปใช้ซื้อหนังสือซึ่งเขาใช้เรียนการถ่ายภาพและทำให้เขาหลงรัก พอใช้เครื่องมือทั้งหมดที่มีให้เกิดประโยชน์ เพื่อเรียนรู้ เติบโต และสร้างชีวิตซึ่งทุกคนที่เขารู้จัก รวมถึงตัวเขาเอง เคยคิดว่าเป็นไปไม่ได้

อย่างไรก็ตาม ช่วงเวลาตอนเขาอยู่ในนิวยอร์กนั้นไม่ใช่เรื่องราวที่ปราศจากอุปสรรค และไม่เพียงแต่เรื่องการเงินเท่านั้น ในฐานะชาวต่างชาติและคนผิวดำ เขาต้องเผชิญกับการเหยียดเชื้อชาติเป็นประจำ ทั้งที่โรงเรียนและระหว่างฝึกฝนเป็นช่างภาพข่าว บางคนไม่ยอมจับมือเขา ในขณะที่บางคนตะโกนใส่หน้าเขาว่า "กลับบ้านไปพวกแอฟริกัน" เขายังได้รับเงินบนรถไฟใต้ดินขณะเดินทางไปทำงานและบอกให้ "เอาไปซื้ออาหาร"

แต่ถึงอย่างนั้นพอลก็ยังคงเดินหน้าต่อไป

จากนั้นเมื่อใกล้จะเรียนจบหลักสูตรของศูนย์การถ่ายภาพนานาชาติ พอลก็รู้สึกว่าการทั้งไปเปิดกว้างขึ้นสำหรับเขา งานถ่ายภาพอันมีชื่อเสียงและรายได้ดีงานหนึ่งนำไปสู่อีกงานหนึ่ง และดูเหมือนว่าเพียงชั่วข้ามคืนเขาจะหารายได้ได้อย่างที่เขาเคยจินตนาการไว้ ซึ่งก่อนหน้านั้นเขาคิดว่าอยู่ไกลเกินเอื้อมในอีกครา ด้วยเงินจำนวนมากที่จะส่งกลับบ้านเพื่อสนับสนุนเอลล่า

ลูกสาวของเขา งานโฆษณาซึ่งเพิ่มมากขึ้นในอนาคต และบทบาทในทีมโปรดักชันที่สนับสนุนแบรนด์คอน ทำให้ชีวิตของเขา...และที่สำคัญกว่านั้นคือการที่เขาเริ่มตระหนักรู้ว่าอะไร ก็เป็นไปได้มากขึ้น ได้ก้าวไปสู่อีกระดับหนึ่งโดยสมบูรณ์

หลายต่อหลายครั้งพอสามารถยอมแพ้ใช้ชีวิตแบบไม่เสี่ยง ปล่อยให้ความทุกข์ ความยุ่งยากในชีวิต และความกลัวครอบงำ แต่แทนที่เขาจะทำเช่นนั้น เขากลับมุ่งความสนใจและเวลาไปยังการเรียนรู้ฝีมือของเขาผ่านการฝึกฝนอย่างตั้งใจ และเผชิญหน้ากับข้อจำกัดทางการเงิน วัฒนธรรม และภูมิศาสตร์อันคลุมเครือ ความคิดของเขาเกี่ยวกับสิ่งที่เขาต้องการให้ชีวิตเป็นไม่ว่าจะเป็นมุมมองของเขาเองหรือของคนรอบข้าง พอกลายเป็นผู้ประสบความสำเร็จอย่างล้นหลาม ด้วยเครื่องมือที่เขาได้เรียนรู้ในการใช้ เขาก็พร้อมจะสร้างชีวิตอันกล้าหาญและสร้างสรรค์ต่อไปตามภาพที่เขาจินตนาการไว้เมื่อเขาเริ่มหลงใหลในการถ่ายภาพในกานาเมื่อหลายปีก่อน

ดังคำกล่าวว่า "เรามีชีวิตสองชีวิต และชีวิตที่สองจะเริ่มต้นขึ้นเมื่อเราตระหนักว่าเรามีเพียงชีวิตเดียว" ชีวิตที่สองของพอลได้เริ่มขึ้นอย่างเป็นทางการแล้ว และด้วยหนังสือเล่มนี้ ชีวิตของคุณก็อาจเริ่มต้นขึ้นเช่นกัน

Never Play It Safe ไม่เสี่ยงคือเสี่ยงที่สุด

ผู้แต่ง CHASE JARVIS
ผู้แปล นที ศาครยุทธเดช
ออกแบบปก Tham

ราคา 285 บาท

NEVER PLAY IT SAFE: A Practical Guide to Freedom, Creativity,
and a Life You Love
Copyright © 2024 by Chase Jarvis Inc.
This Translation published by arrangement with Harper Business,
an imprint of HarperCollins Publishers.

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ. 2537
เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสือ ISBN 978-616-8329-82-5

จัดพิมพ์โดย สำนักพิมพ์ O₂
(ในเครือบริษัท Mind & Thought จำกัด)
285/33 ถนนจรัญสนิทวงศ์ แขวงบางขุนศรี
เขตบางกอกน้อย กรุงเทพฯ 10700
Tel. 02 840 4899

จัดจำหน่ายทั่วประเทศโดย
บริษัท อมรินทร์ บুক เซ็นเตอร์ จำกัด
108 หมู่ที่ 2 ถนนบางกรวย-จตุรนต์
ตำบลมหาสวัสดิ์ อำเภอบางกรวย จังหวัดนนทบุรี 11130
Tel. 0 2423 9999 Fax 0 2449 9561-3
www.naiin.com

คุณกลัวความล้มเหลว
จนไม่กล้าแม้แต่จะเริ่มหรือเปล่า
"ชีวิตที่ปลอดภัย" ที่ใครๆ บอกว่าดี...
มันใช่สำหรับคุณจริงหรือ
ถึงเวลาปลดล็อกศักยภาพที่แท้จริงของคุณแล้ว!
ค้นพบ 7 วิธีที่จะเปลี่ยนชีวิตคุณไปตลอดกาล

จากความกลัว สู่ความกล้า
จากชีวิตธรรมดา สู่ชีวิตที่ยิ่งใหญ่
Chase Jarvis CEO และผู้ก่อตั้ง CreativeLive
แพลตฟอร์มการเรียนรู้ที่โด่งดังที่สุดในสายครีเอทีฟทั่วโลก
จะพาคุณไปสำรวจเครื่องมือลับที่ซ่อนอยู่ในตัวคุณ
เพื่อกล้าออกแบบชีวิตใหม่ให้สนุกและสร้างสรรค์กว่าเดิม
เพราะชีวิตที่ไม่ใช่ ยังไงก็เสี่ยง!

จิตวิทยา/พัฒนาตนเอง
ISBN 978-616-8329-82-5

Cover Design : Tham

ราคา 285 บาท